

Arrest

nr. 196 596 van 14 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtoun en soennitisch moslim. U bent op (...) geboren in het dorp Daman, district Behsud, provincie Nangarhar. U hebt tot uw vertrek naar België steeds in datzelfde dorp gewoond. Uw vader was een sergeant in het Afghaanse leger. Op een avond kwam winkelier K. (...) bij jullie thuis. Hij vertelde dat hij een boodschap van de taliban had gekregen, namelijk dat uw vader moest stoppen met zijn werk bij het leger. U gaf deze boodschap door aan uw vader.

Uw vader nam dit echter niet serieus. Een tijdje later kwam K. (...) opnieuw langs bij jullie thuis met dezelfde boodschap. Ook deze keer nam uw vader dit niet serieus. Drie maanden na de eerste boodschap van de taliban aan uw vader, kwamen de taliban zelf langs bij jullie thuis. Ze namen uw vader mee.

U bent zich hierna drie dagen gaan verschuilen in de moskee omdat u bang was dat ze u ook zouden meenemen. Daarna keerde u terug naar huis. Uw vader was nog steeds niet terecht.

Vier of zes maanden na de ontvoering van uw vader, kreeg u een dreigbrief gericht die aan u gericht was, waarin u uitgenodigd werd om u aan te sluiten bij de taliban. Enkele dagen later kreeg u een andere brief, waarin stond dat u zich moest aansluiten bij de taliban. Indien u dit niet deed, zouden ze u vermoorden. Uw moeder besloot hierna dat u naar het buitenland moest vertrekken.

U hebt Afghanistan verlaten en reisde gedurende twee en een halve maand door naar België. U kwam aan in België op 29 oktober 2015. Op 4 november 2015 vroeg u asiel aan.

Na uw vertrek kwamen de taliban nog twee keer langs bij uw huis om te vragen waar u was. De eerste keer was zes maanden na uw vertrek uit Afghanistan, de tweede keer was vier maanden voor uw gehoor op het CGVS.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: in originele vorm uw taskara, een uitnodigingsbrief van de taliban, een dreigbrief van de taliban, medische documenten in verband met verwondingen aan uw arm die u opgelopen hebt in Bulgarije; in gekopieerde vorm foto's van uw vader als militair met prominente figuren, certificaten van uw vader in het leger, de envelop waarin de documenten naar u werden opgestuurd vanuit Afghanistan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal bedreigingen dat uw vader ontving en de manier waarop uw vader bedreigd werd door de taliban. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde u namelijk dat uw vader eerst een dreigbrief ontvangen had en daarna meegenomen werd door de taliban omdat hij de eerste bedreiging genegeerd had (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hier spreekt u dus van twee bedreigingen of incidenten in totaal, waarvan de eerste een dreigbrief was. Bij het CGVS vertelde u echter dat er eerst een winkelier was die u aansprak en zei dat uw vader moest stoppen met werken bij de taliban. U zei nog dat deze persoon daarna opnieuw langs kwam om uw vader dezelfde boodschap over te brengen, en dat de taliban hierna zelf ook nog eens langskwamen en uw vader meegenomen hadden (CGVS, p. 22-23). Hier wordt dus van drie bedreigingen of incidenten gesproken, waarbij nergens een dreigbrief vermeld wordt, maar steeds gesproken wordt van mondelinge bedreigingen. Tijdens het gehoor op het CGVS werd u zelfs nog eens duidelijk gevraagd of uw vader ook een dreigbrief ontvangen had, waarop u stelde dat hij enkel mondeling gewaarschuwd werd (CGVS, p. 23). Geconfronteerd met het feit dat u dit anders verklaard had bij DVZ, stelde u dat dit een vergissing van uzelf of van de tolk moet geweest zijn (CGVS, p. 23). Dit is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke, toch wel opvallende tegenstrijdigheden. Ook over de tijdsperiode tussen de eerste en de laatste bedreiging die uw vader kreeg, gaf u tegenstrijdige verklaringen. Zo stelde u bij DVZ dat uw vader twee maanden na zijn eerste bedreiging ontvoerd werd (Vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u op het CGVS stelde dat dit na drie maanden was (CGVS, p. 25). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk aangetast.

Verder verklaarde u dat uw vader de bedreigingen die hij kreeg niet serieus nam (CGVS, p. 24). In de Afghaanse context, en gezien het werk dat uw vader zou gehad hebben in het Afghaanse leger, is het niet aannemelijk dat uw vader deze bedreiging niet serieus zou genomen hebben. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verhaal reeds aangetast. Hiermee geconfronteerd stelde u eerst dat dergelijke zaken vaak gedaan werden als grap van burgers, of in het kader van persoonlijke vetes of conflicten in Afghanistan (CGVS, p. 24). Dit verklaart echter niet waarom uw vader, in kader van de risico's die kan lopen omwille van zijn job, tot twee keer toe een bedreiging van de taliban naast zich neer zou leggen. Hierop stelde u echter dat uw vader het toch serieus had genomen bij de tweede bedreiging, en toen zijn oversten op zijn werk ingelicht had die hem aangeraden hadden om zijn gezin in veiligheid te brengen (CGVS, p. 24). Hiermee gaat u echter letterlijk in tegen uw eerste verklaring, waarin u duidelijk stelt dat uw vader ook de tweede bedreiging niet serieus nam (CGVS, p. 23), en toont u enkel aan dat u uw antwoorden aanpast naar gelang de vragen die u krijgt. Dat tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Bovendien is het niet geloofwaardig dat uw vader, indien hij de bedreiging toch serieus zou genomen hebben, en indien zijn oversten hem effectief aangeraden hadden om zijn gezin in veiligheid te brengen, hij dit niet gedaan heeft. Wanneer u daarop gewezen werd, stelde u eerst dat uw vader daar niet toe in

staat was omdat hij niet genoeg autoriteit had en dat jullie niet genoeg geld hadden om te verhuizen (CGVS, p. 8). Hierna zei u iets anders, namelijk dat uw vader wel van plan was om te regelen dat jullie ergens anders konden wonen, maar dat de taliban hem voor waren (CGVS, p. 25). Dit wijst erop dat uw vader dit wel zou kunnen regelen, in tegenstelling tot wat u voordien verklaarde. Ook dat tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Bovendien is het niet logisch dat uw vader dit niet sneller regelde, als hij beseftte dat hij en zijn familie gevaar liepen. U vertelde dat dit niet sneller kon omdat uw vader vanuit Kabul geen andere woning voor jullie kon zoeken (CGVS, p. 25). Ten eerste is het niet aannemelijk dat uw vader dit gezien zijn functie en connecties niet vanuit Kabul zou kunnen regelen. Bovendien verklaart dit ook niet waarom jullie dan niet onderdoken tot uw vader dit wel kon regelen. Hierop antwoordde u dat jullie wel enkele dagen bij jullie oom zouden ondergedoken zijn (CGVS, p. 25). Het feit dat u dit hier pas voor de eerste keer vermeldt, terwijl u al verschillende keren gevraagd werd of jullie maatregelen getroffen hadden om jullie te beschermen, waarop u ontkennend antwoordde, doet opnieuw vermoeden dat u uw verklaringen aanpast naar gelang de vraag die u gesteld wordt. Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

Daarenboven geeft u geen consistente verklaringen over de reden waarom uw vader juist gevisieerd werd door de taliban. Zo stelde u dat u eigenlijk geen idee hebt, dat ze misschien wilden dat hij stopte met zijn werk voor de ongelovigen, of wilden dat hij informatie verzamelde voor hen (CGVS, p. 24). Het feit dat u hier zo weinig over weet, is zelfs gezien uw jonge leeftijd niet aannemelijk gezien de impact die deze gebeurtenis had op uw gezin, en zeker gezien u de eerste keer zelfs zelf de persoon was die de boodschap ontving en doorgaf aan uw vader (CGVS, p. 22). Indien ze uw vader zouden bedreigen omdat ze wilden dat hij stopte met zijn werk, is het bovendien niet duidelijk hoe ze wisten dat hij bij het leger werkte, gezien u hiervoor verklaarde dat uw vader dit geheim hield voor zijn omgeving (CGVS, p. 7-8). Ook hierover kon u amper uitleg geven (CGVS, p. 24). Indien ze anderzijds zouden willen dat uw vader hen informatie verschaftte over zijn werk, is het niet logisch dat ze zouden willen dat hij stopte met zijn werk, waardoor hij de toegang tot deze informatie zou kwijtraken. Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook aan de verklaringen die u aflegde over uw eigen bedreigingen door de taliban kan geen geloof gehecht worden. Zo stelde u eerst dat er enkele dagen tussen de ontvoering van uw vader en uw bedreiging zaten (CGVS, p. 23). Daarna stelde u echter dat dit vier tot zes maanden was (CGVS, p. 25). Hiermee geconfronteerd kon u enkel stellen dat u zich misschien vergist had (CGVS, p. 26), wat echter helemaal geen afdoende verklaring is, gezien het grote verschil tussen uw twee antwoorden. Ook over het aantal keer dat u bedreigd werd door de taliban gaf u tegenstrijdige verklaringen. Zo stelde u bij DVZ dat u drie keer bedreigd werd (Vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl dit twee keer was volgens uw verklaringen op het CGVS (CGVS, p. 26). Ook de wijze waarop u bedreigd werd, verschilt naar gelang uw verklaringen. Bij DVZ vermeldde u dat u aangesproken werd (Vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u op het CGVS stelde dat dit via dreigbrieven ging (CGVS, p. 26). U tracht deze tegenstrijdigheden te wijten aan de moeilijke tocht die u ondernam en uw slechte geheugen. Gezien de bedreigingen de kern zijn van uw asielaanvraag, mag redelijkerwijze verwacht worden dat u er op een consistente manier over zou kunnen vertellen. Dat u dat niet kan, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U maakt immers niet concreet aannemelijk dat u ten gevolge van uw moeilijke reisweg geheugenproblemen zou kennen of geen coherente en geloofwaardige verklaringen zouden kunnen afleggen met betrekking tot uw voorgehouden vervolgingsfeiten.

Nog is het niet duidelijk waarom de taliban u juist wilden rekruteren. Wanneer dit u gevraagd werd, stelde u dat dit was omdat zij zelf ongeschoold zijn en ze iemand zochten die kon lezen en schrijven om een lijst met hun namen op te maken (CGVS, p. 26). Gezien dit de eerste keer was dat u deze lijst vermeldde en hierover niks vermeld staat in de brieven zelf (zie vertaling brieven, groene map administratief dossier), werd u gevraagd hoe u dit dan wist. Hierop zei u dat ze dit gezegd hadden terwijl ze de dreigbrieven persoonlijk aan u overhandigden (CGVS, p. 26). Gezien u juist hiervoor echter zei dat ze u nooit persoonlijk aangesproken hebben (CGVS, p. 26), maakt u uw eigen verklaringen hiermee enkel nog ongeloofwaardiger.

Bovendien is het niet aannemelijk dat u, gezien wat er daarvoor met uw vader gebeurd was, en u zich dus goed bewust was van tot wat de taliban in staat was, wachtte tot na de tweede dreigbrief om uw land te verlaten. U zei dat dit niet evident was omdat jullie eerst jullie land moesten verkopen (CGVS, p. 27). Ook dit verklaart echter niet waarom u in tussentijd niet ergens probeerde onder te duiken. U stelde dat ook dit niet kon omdat u hiervoor ook zou moeten betalen (CGVS, p. 27). Hierna vertelde u echter dat u wel gehoor vond bij de malik van het dorp en de politie, maar dat ook zij zeiden dat u best het land kon verlaten (CGVS, p. 27). Indien zij echter de ernst van het probleem begrepen en het goed met u voor hadden, zoals blijkt uit uw verklaringen, zouden zij u toch aan een tijdelijk onderduikadres kunnen geholpen hebben. Bovendien klopt het feit dat de malik en politie u zouden willen steunen tegen de taliban niet met de informatie waarover het CGVS beschikt over de rekruteringsstrategieën van de

taliban. Daaruit blijkt namelijk dat de taliban eerder via netwerken zoals familie of stamouderen zal rekruteren, en niet zomaar individuen zal viseren. Daarom is het niet plausibel dat zij dit zouden doen zonder dat ze hierbij gesteund worden door de prominenten van uw dorp, zoals de malik, die juist uw kant bleek te kiezen. Ook deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag aan.

Ook is het niet aannemelijk dat u en uw familie niks meer probeerden te weten te komen over het lot van uw vader na zijn ontvoering, zeker gezien u volgens uw verklaringen zonder problemen bij de malik en politie terecht kon (CGVS, p. 27). Nog stelt het CGVS zich vragen bij het feit dat de taliban pas zes maanden na uw vertrek uit Afghanistan kwam informeren naar u bij uw familie (CGVS, p.). Indien zij namelijk echt wilden dat u zich aansloot bij hen, en u hiervoor met de dood bedreigden, kan toch verwacht worden dat zij dit nauwgezet zouden opvolgen. Ook deze elementen stellen de geloofwaardigheid van uw verklaringen zwaar op de proef.

Door al deze tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielaanvraag. Deze elementen vormen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Verder legde u documenten in verband met het werk van uw vader voor. Het CGVS stelt echter ook het feit dat uw vader werkte of gewerkt heeft bij het leger aan sich niet in twijfel. Ook legde u twee brieven neer van de taliban. Ook deze documenten hebben op zich weinig bewijswaarde. Uit de informatie die op het CGVS beschikbaar is, blijkt immers dat er een bloeiende handel is in Talibanbrieven, die opgesteld worden met het oog op een asielaanvraag in Europa. Het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van een geloofwaardig relaas, kan dit verhaal niet aannemelijk maken. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over deze brieven (zie boven). Tot slot legde u medische documenten neer over verwondingen die u opliep in Bulgarije, waarin de littekens die u hierdoor opliep uw bovenarm beschreven staan. Deze documenten kunnen echter enkel aantonen dat u verwondingen hebt opgelopen, maar zeggen niks over de omstandigheden waarin dit gebeurde. Bovendien heeft dit, zelfs indien dit effectief in Bulgarije gebeurde, geen verband met de redenen waarom u Afghanistan verliet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaanvraag ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het

aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De incidenten die u aanhaalt en die zich zouden hebben afgespeeld in uw regio (bv. de bomaanslag op ingenieur Ghafaar) bevestigen bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Daman deel uitmaakt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 22 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b), en 48/6 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde en tevens laatste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat uit de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt dat verwerende partij bij de beoordeling van haar asielaanvraag rekening gehouden zou hebben met het hoger belang van het kind, dit terwijl artikel 14, § 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt dat het hogere belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moet leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag. Verzoekende partij verwijst in dit verband tevens naar artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag dat bepaalt dat kinderen die de status van vluchteling hebben aangevraagd bijzondere bescherming dienen te genieten. Voorts wijst verzoekende partij er nog op dat overeenkomstig artikel 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het gehoor van de minderjarige behandeld moet worden door een gespecialiseerd medewerker.

2.2.3.2. De Raad stelt evenwel vast dat *in casu* uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar asielaanvraag heeft voorzien. Aan verzoekende partij werd een voogd toegewezen die haar van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoekende partij op 13 februari 2017 op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren, hetgeen zij ook hebben gedaan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2017, p. 31). Voorts blijkt dat het gehoor werd afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van de asielaanvraag van verzoekende partij op voldoende wijze rekening gehouden met het hogere belang van het kind.

2.2.4. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat *“verweerster een cruciale fout maakte in haar bestreden beslissing. Zo schreef ze op pagina 2, eerste paragraaf, dat de vader van verzoeker werkt bij de Taliban. De vader van verzoeker werkte wel degelijk voor het Afghaanse leger”*, stelt de Raad vast dat dit een louter materiële vergissing betreft, die geen enkele afbreuk doet aan desbetreffende motivering. Immers blijft onverminderd overeind dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wat betreft de bedreigingen ten aanzien van haar vader, spreekt van twee bedreigingen of incidenten in totaal, waarvan de eerste een dreigbrief was, terwijl zij bij het CGVS vertelde dat er eerst een winkelier was die haar aansprak en zei dat haar vader moest stoppen met zijn werk bij het leger, waarna deze persoon opnieuw langskwam om haar vader dezelfde boodschap over te brengen en dat de taliban hierna zelf ook nog eens langskwam en haar vader meegenomen hadden, en dus bij het CGVS spreekt van drie bedreigingen of incidenten zonder dat hierbij ergens een dreigbrief vermeld wordt, maar steeds gesproken wordt van mondelinge bedreigingen (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS, vraag 3.5; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2017, p. 22-23).

2.2.5. Waar verzoekende partij inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij ook over de tijdspanne tussen de eerste en laatste bedreiging die haar vader kreeg tegenstrijdige verklaringen gaf, stelt dat het slechts *“een miniem verschil tussen 2 maanden en 3 maanden”* betreft en dat rekening gehouden moet worden met haar leeftijd en tevens met haar herkomst uit Afghanistan waardoor zij een ander begrip van tijd heeft (zie bijlagen 4 en 20 van het verzoekschrift), is de Raad evenwel van oordeel dat redelijkerwijze van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij consistente verklaringen aflegt over de tijdspanne tussen de eerste bedreiging en de laatste bedreiging die haar vader kreeg. Haar jonge leeftijd en herkomst uit Afghanistan doen hieraan geen afbreuk. De vaststelling dat de door haar opgegeven tijdspanne bij de Dienst Vreemdelingenzaken met maar liefst een maand verschilt met deze waarvan zij gewag maakt tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, ondergraaft wel degelijk de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat het in de Afghaanse context, en gezien het werk dat haar vader zou hebben gehad in het Afghaanse leger, niet aannemelijk is dat haar vader

de bedreigingen niet serieus zou hebben genomen, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot het louter herhalen van de uitleg die zij gaf op het Commissariaat-generaal toen zij geconfronteerd werd met deze onaannemelijkheid, namelijk dat dergelijke zaken vaak gedaan werden als grap van burgers, of in het kader van persoonlijke vetes of conflicten in Afghanistan. Door verwerende partij wordt evenwel in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat dit niet verklaart waarom haar vader, in het kader van de risico's die hij kan lopen omwille van zijn job, tot twee keer toe een bedreiging van de taliban naast zich neer zou leggen. Het louter herhalen van diezelfde uitleg biedt dan ook geen soelaas. Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens bemerkt dat verzoekende partij nadien dan weer stelde dat haar vader het toch serieus had genomen bij de tweede bedreiging, en toen zijn oversten op zijn werk ingelicht had die hem aangeraden hadden om zijn gezin in veiligheid te brengen, waarmee zij echter letterlijk ingaat tegen haar eerste verklaring, waarin zij duidelijk stelt dat haar vader ook de tweede bedreiging niet serieus nam.

2.2.7. Waar verwerende partij motiveert dat het ongeloofwaardig is dat de vader van verzoekende partij geen bescherming kon bieden aan zijn familie en dat het evenmin logisch is dat haar vader niet sneller zijn familie in bescherming bracht, oppert verzoekende partij dat het geenszins vanzelfsprekend is om snel een veilig onderkomen te vinden, door onder andere de wegen die kapot zijn. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met haar verweer wederom nalaat desbetreffende motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Vooreerst weerlegt verzoekende partij hiermee op geen enkele manier de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt over de mogelijkheid voor haar vader om zijn gezin in veiligheid te brengen. Immers gaf verzoekende partij eerst aan dat haar vader niet in staat was zijn gezin in bescherming te brengen omdat hij niet genoeg autoriteit had en zij niet genoeg geld hadden om te verhuizen, om later dan weer te zeggen dat haar vader wel van plan was om te regelen dat zij ergens anders konden wonen, maar dat de taliban hem voor waren. In de bestreden beslissing wordt vervolgens terecht opgemerkt dat het niet logisch is dat de vader van verzoekende partij dit niet sneller regelde, als hij beseftte dat hij en zijn familie gevaar liepen. Hierover verklaart verzoekende partij tijdens haar gehoor dat dit niet sneller kon omdat haar vader vanuit Kabul geen andere woning voor hen kon zoeken. Dienaangaande wordt door verwerende partij evenwel opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat haar vader dit gezien zijn functie en connecties niet vanuit Kabul zou kunnen regelen. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift dan weer aangeeft dat zij niet sneller een veilig onderkomen konden vinden omwille van de slechte staat van de wegen, een reden die zij nergens aanhaalde tijdens haar gehoor. Dat verzoekende partij haar verklaringen telkens wijzigt en steeds nieuwe vergoelijkungen aanvoert, bevestigt het ongeloofwaardig karakter van haar asielrelaas. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij, er tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal mee geconfronteerd dat haar uitleg niet verklaart waarom zij dan niet onderdoken tot hun vader dit wel kon regelen, plots voor het eerst aangeeft dat zij wel enkele dagen bij hun oom ondergedoken zouden zijn, terwijl zij hiervoor al verschillende keren werd gevraagd of zij maatregelen getroffen hadden om zich te beschermen waarop zij telkens ontkennend antwoordde.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in verband met de motivering in de bestreden beslissing dat zij geen consistente verklaringen geeft over de reden waarom haar vader juist gevisieerd werd door de taliban betoogt dat hierbij geen rekening werd gehouden met haar jonge leeftijd en dat geenszins van een vader verwacht kan worden dat hij alles aan zijn minderjarige zoon vertelt, stelt de Raad vast dat uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening gehouden wordt met haar jonge leeftijd, doch echter gemotiveerd wordt dat het feit dat verzoekende partij hierover zo weinig weet zelfs gezien haar jonge leeftijd niet aannemelijk is gezien de impact die deze gebeurtenis had op haar gezin, en zeker gezien verzoekende partij de eerste keer zelf de persoon was die de boodschap ontving en doorgaf aan haar vader.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat haar vader tweemaal mondeling bedreigd werd en dat zijzelf met twee dreigbrieven bedreigd werd, wijst de Raad erop dat het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen geenszins volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal betreffende de bedreigingen die zij en haar vader kregen van de taliban te weerleggen. Dat verzoekende partij zich zou verwarren over de wijze waarop zijzelf en haar vader bedreigd werden, zoals zij aanvoert in haar verzoekschrift, is evenmin aannemelijk nu verwacht kan worden dat dergelijke gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Wat betreft de door verzoekende partij geopperde mogelijkheid dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werden vertaald, bemerkt de Raad dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoont dat haar

verklaringen verkeerd vertaald zouden zijn. Bovendien werden haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar achteraf voorgelezen in het Pashtou, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend, evenals haar voogd (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS, p. 2). Bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal gaf verzoekende partij tevens aan dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 13/02/2017, p. 3). Het argument van verzoekende partij inzake de vertaling kan dan ook niet overtuigen.

2.2.10. Waar haar in de bestreden beslissing verweten wordt pas na de tweede dreigbrief te zijn weggevlucht, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij tijdens haar gehoor duidelijk heeft aangegeven dat het onmogelijk was om vroeger te vertrekken. Wederom dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich in haar verweer beperkt tot het louter herhalen van de door haar gegeven uitleg tijdens haar gehoor. De Raad wijst erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing evenwel wordt opgemerkt dat dit niet verklaart waarom zij in tussentijd niet ergens probeerde onder te duiken en dat bovendien uit haar verklaringen blijkt dat verzoekende partij gehoor vond bij de *malik* van het dorp en de politie en dat zij, zo blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij, de ernst van het probleem begrepen en het goed met haar voor hadden, waardoor zij verzoekende partij aan een tijdelijk onderduikadres zouden kunnen geholpen hebben.

2.2.11. Daar waar verzoekende partij nog opmerkt dat verwerende partij het feit dat haar vader werkte of gewerkt heeft bij het leger *an sich* niet betwist en dat derhalve rekening gehouden moet worden met dit risicoprofiel van haar vader, wijst de Raad er evenwel op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband met een individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* aangetoond te worden, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft gezien de vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.2.12. Verder stelt de Raad vast dat de motivering in de bestreden beslissing dat het niet duidelijk is waarom de taliban verzoekende partij juist wilden rekruteren, dat het ook niet aannemelijk is dat verzoekende partij en haar familie niks meer probeerden te weten te komen over het lot van haar vader na zijn ontvoering en dat het evenmin ongeloofwaardig is dat de taliban pas zes maanden na haar vertrek uit Afghanistan kwam informeren naar verzoekende partij bij haar familie, doorslaggevende motieven betreffen die door verzoekende partij in haar verzoekschrift ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

2.2.13. Wat betreft nog het betoog van verzoekende partij dat zij twee neven heeft die in België erkend werden als vluchteling en dat hiermee geen rekening gehouden werd in de bestreden beslissing, dit in strijd met het principe van eenheid van familie, wijst de Raad er evenwel op dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoekende partij brengt geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt louter en alleen op grond van het statuut van deze familieleden. Verzoekende partij kan zich dan ook niet zonder meer steunen op de erkenning van haar familieleden ten einde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Waar verzoekende partij wijst op het principe van eenheid van familie, verwijst de Raad naar het UNHCR-handboek nrs. 181 tot 188 waar gesteld wordt dat vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (*in extenso* de subsidiaire beschermingsstatus), met name, de verzoeker moet behoren tot het kerngezin, de verzoeker bezit dezelfde nationaliteit, er is geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoeker. Nergens uit haar verklaringen blijkt evenwel dat deze neven deel uitmaken van haar kerngezin.

2.2.14. Daar waar verzoekende partij, verwijzend naar de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlage 3), opmerkt dat zij gezien haar leeftijd een groot risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban dan wel door pro-regeringstroepen, wijst de Raad er evenwel op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband met een individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze

vrees voor vervolging dient *in concreto* aangetoond te worden, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft. De Raad bemerkt dat ook in de door verzoekende partij geciteerde richtlijnen van het UNHCR zelf wordt opgemerkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case (...)*").

2.2.15. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat "*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*". Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.2.16. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat dienaangaande in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd: "*Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en

voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De incidenten die u aanhaalt en die zich zouden hebben afgespeeld in uw regio (bv. de bomaanslag op ingenieur Ghafaar) bevestigen bovenstaande analyse van de typologie van het geweld in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Daman deel uitmaakt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept is aan uw administratief dossier toegevoegd.". Deze analyse wordt bovendien bevestigd door de recentere "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 die door verwerende partij per aanvullende nota wordt bijgebracht (rechtsplegingsdossier, stuk 10, bijlage 1).

In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoekende partij er niet in een ander licht te laten schijnen op de hiervoor geciteerde analyse.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat nergens uit blijkt dat haar dorp Daman, vanwaar zij afkomstig is, als buitenwijk van Jalalabad kan worden beschouwd en tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad behoort, en erop wijst dat haar dorp in Beshud ligt en dat Beshud en Jalalabad gescheiden worden door een rivier, wijst de Raad er evenwel op dat uit de kaart "*Jalalabad grootstedelijk gebied*" die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, deel 1), blijkt dat het grootstedelijk gebied van Jalalabad zich uitstrekt tot voorbij de rivier en dat het dorp Daman, gelegen in het district Beshud, behoort tot het grootstedelijk gebied van Jalalabad, waarop voormelde "COI Focus" van 14 december 2016 en "COI Focus" van 9 juni 2017 betrekking hebben. Hetzelfde blijkt uit de "*Kaart grootstedelijk gebied Jalalabad*" die verwerende partij als bijlage bij haar aanvullende nota bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 10, bijlage 2).

Uit het voorgaande blijkt dat er actueel voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is. De door verzoekende partij aangebrachte rapporten (bijlagen 3, 5 en 6) aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan tonen niet aan dat er in de provinciehoofdstad Jalalabad een situatie heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en ondergraven op geen enkele manier de voormelde specifieke informatie uit het administratief dossier en uit de door verwerende partij per aanvullende nota bijgebrachte "COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017. Evenmin volstaat het louter verwijzen naar verschillende rapporten en internetartikelen (bijlagen 10-17) waaruit verschillende veiligheidsincidenten in en rond Jalalabad blijken waarbij tevens burgerslachtoffers vielen om bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij daarnaast verwijst naar de moeilijke omstandigheden waarin vluchtelingen bij terugkeer naar Jalalabad terechtkomen en dienaangaande verwijst naar verschillende rapporten en een internetartikel die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3, 10 en 18), stelt de Raad vast dat dit betoog geen afbreuk doet aan het voorgaande, gezien verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aannemelijk maakt dat zij in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij bij terugkeer naar Jalalabad, vanwaar zij afkomstig is, in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet) bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Zoals hoger blijkt, zijn er in het dossier van verzoekende partij geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren.

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat niet onderzocht werd of zij op een veilige wijze kan terugkeren naar Jalalabad, bemerkt de Raad dat uit de "COI Focus" betreffende "*Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad*" d.d. 9 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 10, bijlage 1) blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande de weg tussen Kabul en Jalalabad een belangrijk doelwit is van de opstandelingen, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld

voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat de weg nog steeds druk bereden wordt. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoekende partij dienaangaande verwijst in haar verzoekschrift (zie bijlagen 7-10 van het verzoekschrift) ligt in dezelfde lijn en doet aan voorgaande analyse dan ook geen enkele afbreuk.

2.2.18. Per aangetekend schrijven d.d. 15 november 2017 brengt verzoekende partij nog verschillende stukken bij (bijlagen 21-30). De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Wat betreft de "*brief van de stamoudsten*" (bijlage 21), waaruit de problemen van verzoekende partij met de taliban omwille van het werk van haar vader moeten blijken, en de enveloppe waarmee deze brief zou zijn verstuurd (bijlage 22), wijst de Raad erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 17, landeninformatie, deel 4) dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en dat het gemakkelijk is om vervalste Afghaanse documenten aan te schaffen, zowel in Afghanistan als in het buitenland. Deze stukken volstaan dan ook geenszins om de problemen van verzoekende partij in haar land van herkomst aan te tonen.

Waar verzoekende partij de verblijfskaart van haar neef R. S. die werd erkend als vluchteling bijbrengt (bijlage 23), bemerkt de Raad dat nergens in onderhavig arrest betwist wordt dat haar neef erkend is als vluchteling en dat het neerleggen van deze verblijfskaart dan ook geen enkele afbreuk doet aan de vaststellingen die in dit verband werden gedaan (zie uiteenzetting in punt 2.2.13.).

Wat betreft de informatie die verzoekende partij nog bijbrengt over de veiligheid op de weg tussen Kabul en Jalalabad (bijlage 24), stelt de Raad vast dat ook deze informatie volledig in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de in punt 2.2.17. gedane analyse van de veiligheid op deze weg is gebaseerd en dan ook geen enkele afbreuk doet aan deze analyse.

Wat betreft haar verwijzing naar het aantal veiligheidsincidenten in het district Behsud en in Jalalabad (bijlage 25), hierbij benadrukkend dat dit aantal in het district Behsud hoger ligt dan in Jalalabad, is de Raad van oordeel dat deze informatie niet van aard is om afbreuk te doen aan bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in de stedelijke regio Jalalabad, waarvan Daman deel uitmaakt.

Ook de algemene informatie over de moeilijke omstandigheden waarin vluchtelingen bij terugkeer naar Jalalabad riskeren terecht te komen (bijlagen 26-28) doet geen enkele afbreuk aan het voorgaande. De Raad herhaalt dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoont dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst in mensonwaardige omstandigheden zal terechtkomen.

Wat ten slotte nog de twee kaarten van Jalalabad en omgeving die verzoekende partij bijbrengt (bijlagen 29-30), stelt de Raad vast dat verzoekende partij met deze kaarten niet weerlegt dat het dorp Daman, vanwaar zij afkomstig is, deel uitmaakt van de stedelijke regio Jalalabad. Wat betreft de eerste kaart (bijlage 29), stelt de Raad vast dat hierop het grootstedelijk gebied van Jalalabad niet wordt aangeduid en dat de afbakeningen op de kaart de provincie- en districtsgrenzen betreffen. Deze kaart is dan ook niet van aard om aan te tonen dat het dorp Daman geen deel uitmaakt van het grootstedelijk gebied van Jalalabad. Wat betreft de tweede kaart (bijlage 30), stelt de Raad vast dat ook volgens deze kaart haar dorp Daman zich binnen de "*Jalalabad City Region*" bevindt.

2.2.19. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 16 en 17), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 13 februari 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat en haar voogd. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.20. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT